

## ‘Η Παραβολὴ τοῦ ἀσπλάχνου δούλου(Ματθ.18,23—35) (Γιαννακόπουλος Ἰωήλ Ἄρχιμανδρίτης)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη



Μετὰ τοὺς λόγους περὶ ἀδελφικῆς συνεξηγήσεως καὶ τὴν διακοπὴν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ποσάκις πρέπει νὰ συγχωρῶμεν τὸν ἀδελφόν μας καὶ τὴν ἀπάντησιν, ὅτι πρέπει νὰ συγχωρῶμεν 7X70 ἥτοι πάντοτε, ἀναφέρει ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν τοῦ ἀσπλάγχνου δούλου, ἵνα δείξῃ, διατὶ πρέπει νὰ συγχωρῶμεν πάντοτε. Μετὰ τὴν ἀριθμητικὴν συγγνώμην (7X70) ἀκολουθεῖ ἡ δραματικὴ συγγνώμη καὶ λέγει.



«Διά τοῦτο ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἡθέλησε συνάραι λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ». Ἐν τῇ βασιλείᾳ δηλαδὴ τῶν Οὐρανῶν συμβαίνει, ὅτι καὶ ἐν τινι βασιλεῖ, ὁ ὄποιος ἡθέλησε νὰ λογαριασθῇ μὲ τοὺς δούλους του, τοὺς αὐλικούς του, εἰς τοὺς ὄποιους εἶχε δώσει ἐντολὴν διαχειρίσεως βασιλικοῦ χρήματος καὶ ἐπομένως ἥσαν εἰς αὐτὸν χρεωφειλέται. «Ἄρξαμένου αὐτοῦ συναίρειν, προσηνέχθη αὐτῷ εἰς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων». Ὄταν δηλαδὴ ἥρχισε νὰ λογαριάζεται, ὡδηγήθη πρὸς αὐτὸν εἴς δοῦλος αὐλικός, ὁ ὄποιος ὕφειλεν εἰς αὐτὸν μύρια τάλαντα ἥτοι 10.000 τάλαντα, ἔκαστον τῶν ὄποιων εἶχεν ἀξίαν 6.000 δηναρίων, 6.000 προπολεμικῶν δραχμῶν, ποσὸν δηλαδὴ ἀνεξόφλητον ὑπὸ τοῦ δούλου. Τὸ ποσὸν τοῦτο μόνον ὑπὸ αὐλικοῦ ὑπουργοῦ πρὸς βασιλέα ὀφειλόμενον δύναται νὰ εἴναι ἐξ εἰσπράξεων μὴ καταβληθεισῶν.

«Μὴ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ Κύριος αὐτοῦ πραθῆναι καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ πάντα ὅσα εἶχε καὶ ἀποδοθῆναι». Ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν

εῖχεν ὁ δοῦλος οὗτος νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος αὐτό, διότι τὸ κατεχράσθη, διετάχθη νὰ πωληθῇ ἡ γυναικα καὶ τὰ παιδιὰ του κατὰ τὸν νόμον (1) καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶχε, ἵνα ἔξοικονομηθῇ μέρος τοῦ ὄφειλομένου τούτου ποσοῦ. Τότε ὁ δοῦλος «πεσών προσεκύνει αὐτῷ λέγων μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα ἀποδώσω σοι». Ἰδοὺ ὁ σκοπὸς τῆς προτάσεως τοῦ βασιλέως. Ἡτο νὰ παρακίνησῃ τὸν δοῦλον εἰς ἰκεσίαν. Ὁ δοῦλος ζητεῖ ἀναβολὴν πληρωμῆς τοῦ χρέους, διότι τοῦτο μόνον ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ. Ὁ Βασιλεὺς ἵδων ὅχι τὴν δυνατότητα τῆς καταβολῆς τοῦ χρέους, ἀλλὰ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ προθυμίαν τῆς ἐπιστροφῆς τούτου, ἀμείβει βασιλικῶς ταύτην ὡς ἔξῆς: «Σπλαγχνισθείς δὲ ὁ Κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἀπέλυσεν αὐτὸν καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν αὐτῷ», χαρίζει τὸ ὄφειλόμενον χρέος ὁ βασιλεὺς καὶ ἀφίνει ἔλευθερον τὸν χρεωφειλέτην του.

Ο τέως χρεωφειλέτης καὶ νῦν ἔλευθερος παντὸς χρέους δοῦλος «ἔξελθών» ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου «εὗρεν ἔνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὥφειλεν αὐτῷ» ὁ ὁποῖος ὥφειλεν εἰς αὐτὸν «ἔκατὸν δηνάρια καὶ κρατήσας αὐτὸν» ἀπὸ τὸν λαιμὸν «ἐπνιγε λέγων ἀπόδος εἴ τι ὄφείλεις» δός μου ὅ,τι μοῦ ὄφείλεις. Τὰ ἔκατὸν δηνάρια ᾔσαν ἔκατὸν περίπου προπολεμικαί δραχμαί, ποσὸν δηλαδὴ ἀσήμαντον ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ μύρια τάλαντα, τὰς 60.000 δραχμάς, τὰς ὁποίας ὥφειλεν αὐτὸς εἰς τὸν Κύριόν του. «Πεσών οὖν ὁ σύνδουλος αὐτοῦ» εἰς τὰ γόνατα «παρεκάλει αὐτὸν λέγων. Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ ἀποδώσω σοι» φανοῦ μακρόθυμος καὶ θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι σοῦ ὄφείλω. Ὁ δοῦλος ὅμως ἐκεῖνος «οὐκ ἤθελεν ἀλλὰ ἀπελθών ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακήν, ἔως ἀποδῷ τὸ ὄφειλόμενον». Ὁ Χρυσόστομος παρατηρεῖ τὰ ἔξῆς ὡραῖα διὰ τὸν ἄσπλαγχνον αὐτὸν δοῦλον καὶ λέγει: «οὔτε τὸ σχῆμα τῆς ἰκεσίας ἥδεσθη, δὶ' οὖν καὶ οὗτος ἥλεήθη, οὔτε τὸν λόγον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, δὶ' οὖν καὶ αὐτὸς ἐσώθη οὔτε τῆς ἴδιας ἀνεμνήσθη συμφορᾶς ἀπὸ τῆς ὁμοίας, ἀλλὰ ἔμεινε θηρίου ὡμότερος». Ὁ ἄσπλαγχνος δηλαδὴ αὐτὸς δοῦλος δὲν ἔντραπηκε τὸν τρόπον τῆς παρακλήσεως καὶ τὰ λόγια τοῦ συνδούλου του, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὸς ἔχρησιμοποίησεν εἰς τὸν Κύριόν του καὶ ἔλαβεν ἄφεσιν τοῦ χρέους του. Ὁ ἄσπλαγχνος οὗτος δοῦλος δὲν ἔθυμήθηκε τὴν συμφορὰν του ἐνώπιον τοῦ Κυρίου του βλέπων τὴν συμφορὰν τοῦ συνδούλου του. Διά τοῦτο ἐφάνη σκληρότερος καὶ ἀπὸ τὸ θηρίον.

‘Ο Κύριος συνεχίζει τὴν παραβολήν: «Ιδόντες οὖν οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα ἔλυπηθησαν σφόδρα καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ ἐαυτῶν πάντα τὰ γενόμενα». Σύνδουλοι ἐνταῦθα εἶναι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι εἴδον τὴν διαγωγὴν τούτου. Οὗτοι ιδόντες τὴν ἀνάρμοστον διαγωγὴν τοῦ δούλου τούτου ἀνέφερον λεπτομερῶς ταύτην εἰς τὸν βασιλέα. «Τότε προσκαλεσάμενος αὐτὸν ὁ Κύριος αὐτοῦ λέγει αὐτῷ· δοῦλε πονηρέ, πᾶσαν τὴν ὄφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι» ὅλον τὸ χρέος σοῦ τὸ ἔχαρισα «ἔπει παρεκάλεσάς με» διότι μόνον μὲ παρεκάλεσας. «Οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἑλεῆσαι τὸν σύνδουλὸν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σὲ ἥλεησα;»

Δὲν ἔπρεπε νὰ εὔσπλαγχνισθῆς καὶ σὺ τὸν σύνδουλόν σου, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ σὲ εὔσπλαγχνίσθηκα; Ὄνομάζει πονηρὸν τὸν δοῦλον ὅχι ὅταν ὕφειλε τὰ μύρια τάλαντα, ἀλλὰ ὅταν δὲν συνεχώρει τὰ 100 δηνάρια! Ὁ δοῦλος σιωπᾷ, διότι αἰσθάνεται τὴν ἔνοχήν του. Δὲν ὑπόσχεται ὅμως τὴν διόρθωσιν. Διά τοῦτο «όργισθείς ὁ Κύριος αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς, ἔως οὗ ἀποδῷ πᾶν τὸ ὄφειλόμενον αὐτῷ». Ἐπειδὴ ὅμως τὸ χρέος του εἶναι μέγα καὶ ἀνεξόφλητον, ἡ τιμωρία του θὰ εἶναι παντοτεινή. Βασανισταί, εἰς τοὺς ὅποίους παρεδόθη, εἶναι οἱ δῆμιοι.

‘Ο Κύριος θέτει τὴν σφραγίδα τῆς παραβολῆς λέγων. «Οὕτω καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ ἔπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἔκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν». Κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ ὁ Θεὸς θὰ φανῇ ἄσπλαγχνος εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν συνεχώρησαν τοὺς συνανθρώπους των ἐκ βάθους καρδίας. Ἡ ἐντολὴ αὕτη εἶναι μόνον χριστιανική. Πρὸ Χριστοῦ ὑπῆρξαν σοφοὶ μεγαλόκαρδοι, οἱ ὅποιοι συνεχώρησαν τοὺς νικημένους ἔχθροὺς των, ἀλλὰ τὴν κατ’ ἐπανάληψιν καὶ ἀνευ ὅρων συγγνώμην τῶν ἔχθρῶν ούδεις ἐσκέφθη πλὴν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Λουκᾶς προσθέτει τὸ ἔξῆς. «Προσέχετε ἐαυτοῖς» προσέξατε. «Ἐὰν δὲ ἀμάρτη εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου» ἐὰν πταίσῃ ὁ ἀδελφός σου εἰς σὲ «ἐπιτίμησον αὐτῷ» ἐπιπληξον αὐτὸν «καὶ ἐὰν μετανοήσῃ, ἀφες αὐτῷ» συγχώρησον αὐτόν. «Καὶ ἐὰν ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἀμάρτη εἰς σὲ καὶ ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἐπιστρέψῃ πρὸς σὲ λέγων, μετανοῶ, ἀφήσεις αὐτῷ» πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσῃς. Λουκ. 17, 3—4.

‘Ο Ματθαῖος δηλαδὴ μὲ τὴν παραβολὴν ἔχει ὑπ’ ὅψιν του, ὅτι πρέπει νὰ συγχωρῶμεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν μετανοοῦν, ὁ δὲ Λουκᾶς ἀναφέρεται εἰς τὴν μετάνοιαν τοῦ κατ’ ἐπανάληψιν ἀμαρτάνοντος ἀδελφοῦ.

Ἐδῶ βασιλεὺς εῖναι ὁ Θεός, ὄφειλέται οἱ ἄνθρωποι, ὄφειλὴ ἡ ἀμαρτία. Τὰ 10.000 τάλαντα εῖναι αἱ πολλαὶ ἀμαρτίαι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεόν. 100 δηνάρια εῖναι τὰ σφάλματα τοῦ πλησίου μας. Φυλακὴ δὲ ὅπου ἔρριφθη ὁ δοῦλος οὗτος, εῖναι ἡ κόλασις, βασανισταὶ οἱ δαίμονες.

Θέμα: Ἡ Συγγνώμη

Ἡ κεντρικὴ ἴδεα τῆς παραβολῆς εῖναι ἡ ἄρνησις τῆς συγγνώμης τοῦ δούλου ὑπὸ τοῦ συγχωρηθέντος συνδούλου καὶ ἡ τιμωρία ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀσπλάγχνου τούτου δούλου. Ἐπὶ τῆς ἄρνήσεως ταύτης ὥητῆς καὶ καμουφλαρισμένης παρ’ ἡμῖν καὶ τῶν συνεπειῶν ταύτης θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὸ παρὸν θέμα.

1) Ἄρητὴ ἄρνησις συγγνώμης. Δὲν τὸν συγχωρῶ, λέγουσί τινες, διότι μὲ εἶπε ψεύτην ἢ μοῦ εἶπε ψέμματα Ἀπαντῶ. Σὺ δὲν εἶπες ποτὲ τὸν ἄλλον ψεύτην; Ὁχι; Ἔστω! Δὲν εἶπες ποτέ σου ψέμματα; Κάποτε. Ἀφοῦ εἶπες καὶ σὺ ψέμματα, διατὶ δὲν συγχωρεῖς ἐκεῖνον, ὁ ὄποιος σοῦ εἶπε ψέμματα; Δὲν τὸν συγχωρῶ, διότι μὲ εἶπε πονηρὸν ἢ μοῦ ἐφέρθηκε πονηρῶς, λέγει ἄλλος. Σὺ δὲν εἶπες ποτὲ τὸν ἄλλον πονηρόν; Ἀδύνατον! Ὁχι; Ἔστω! Πόσες ὅμως φορὲς δὲν ἔβαλες πονηρίες διὰ τὸν ἄλλον, τὰς ὄποιας μάλιστα ὀνομάζεις ἔξυπνάδες σου; Ἐὰν δὲν συγχωρήσῃς σὺ αὐτόν, οὔτε αὐτὸς σέ, τί κοινωνίαν θὰ ἔχωμεν; Ζούγκλαν! Δὲν τὸν συγχωρῶ, λέγει τρίτος, διότι μὲ ἐκουτσομπόλευε. Σὺ κανέναν δὲν ἔχεις κουτσομπολεύσει; Ὁχι; Λέγεις ψέμματα. Εἰς τὸ ἀμάρτημα αὐτὸ ὅλοι πίπτομεν.

Ἄλλος λέγει. Δὲν τὸν συγχωρῶ, διότι μοῦ ἐσκότωσε τὸ παιδί μου, τὸν πατέρα, τὸν ἀδελφόν. Βαθὺς εἶναι ὁ πόνος σου, μεγάλο τὸ φαρμάκι σου. Πρέπει νὰ σοῦ δοθῇ δραστικὸν φάρμακον. Τοιοῦτον δὲν θὰ εἶναι σκέψις ἀνθρωπίνη. Εἶναι ἡ θεία ἀπόφασις. Ἀκουσέ την. Ὁ Θεὸς ὁ γνωρίζων, ὅτι οἱ ἀνθρωποι δύσκολα συγχωροῦν, προβάλλει πρὸς θεραπείαν τῆς κακίας ταύτης τὴν στέρησιν τῆς ἴδικῆς Του συγγνώμης. Ἄν δὲν συγχωρήσῃς—ἔνα καὶ ἔνα κάμνει δύο—δέν θὰ συγχωρηθῇς. Τοῦτο φαίνεται ἐκ τῆς σημερινῆς παραβολῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἥρε τὴν συγγνώμην τοῦ δούλου, διότι δὲν συνεχώρησε οὕτος τὸν σύνδουλόν του. Τὸ λέγει ὅμως καὶ ῥητῶς: «Ἐὰν μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν». Ὁ Θεὸς εἶναι ἔνας μεγάλος ἔμπορος πολυτίμων εἰδῶν. Τὴν χάριν Του τὴν δίδει δωρεάν, τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐλεημοσύνης σου διὰ χρημάτων σου, τὴν συγγνώμην ὅμως τῶν ἀμαρτιῶν μας δὲν τὴν δίδει οὕτε δωρεὰν οὕτε διὰ χρημάτων, ἀλλὰ Κλῆριγκ ἡτοι πρᾶγμα μὲ πρᾶγμα. Ὅχι μὲ ἄλλο πρᾶγμα, ἀλλὰ μὲ τὸ ἵδιο πρᾶγμα, συγγνώμην ἀντὶ συγγνώμης, θὰ συγχωρηθῇς, ἀν συγχωρήσῃς. Τόσον εἶναι πολύτιμον τὸ πολύτιμον τοῦτο εἶδος, ὥστε ὁ Θεὸς μόνον ἐπ' ἀνταλλαγῇ τὸ δίδει. Εἶναι δὲ τόσον φθηνόν, ὥστε, ὅταν συγχωρήσῃς ἔνα κακόν, θὰ σοῦ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς ἔκατόν!

Τόσον ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὴν συγγνώμην, ὥστε ἐνῷ διὰ σὲ ὁ σκοτωμὸς τοῦ υἱοῦ σου εἶναι αἰτία ἀδιαλλάκτου μίσους, ὁ θάνατος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι αἰτία συμφιλιώσεως Οὐρανοῦ καὶ γῆς! Πρὶν σκοτωθῇ ὁ υἱός σου, ἥσο ἀγαπημένος μὲ τὸν ἔχθρόν σου. Ὁ φόνος σᾶς διήρεσε. Πρὶν σταυρωθῇ ὅμως ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εἴμεθα ἔχθροί τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὸν θάνατο τοῦ Υἱοῦ Του συνεφιλιώθημεν. Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ οὐχὶ ἀδαπάνως, ἀλλὰ δαπάνη τοῦ Υἱοῦ Του. Ὡ βάθος σοφίας καὶ δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ!

Ἀρκετοὶ τῶν πιστῶν συνειδητῶς ἡ ἀσυνειδήτως καμπτόμενοι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν σκέψεων τούτων δὲν ἀρνοῦνται τὴν συγγνώμην ῥητῶς, ἀλλὰ ἔχουν καμουφλαρισμένην συγγνώμην.

2)Καμουφλαρισμένη συγγνώμη: Τὸν συγχωρῶ, λέγει Χριστιανὸς τις, τὸν ἔχθρόν μου. Κακὸ δὲν θὰ τοῦ κάμω. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ τὸ εῦρῃ, αὐτὸ πού μοῦ ἔκανε. Ἀπαντῶ: Αὔτὸ δὲν εἶναι συγγνώμη, ἀλλὰ ἀδυναμία νὰ τοῦ κάμης κακό. Ἄν μποροῦσες, θὰ τὸν ἔπνιγες σὲ μία σταλιὰ νερό. Αὔτὸ λέγεται ὑποκρισία! Ἰσως μοῦ εἴπης. Δύναμαι νὰ τοῦ κάμω κακό, ἀλλὰ δὲν θέλω. Ἐὰν συμβαίνῃ, ὥστε νὰ δύνασαι, ἀλλὰ νὰ μὴ θέλης νὰ τοῦ κάμης κακό, δὲν τὸν συγχωρεῖς ὅμως, εἶναι ἀτέλεια, διότι δὲν τὸν συγχωρεῖς ἀπὸ καρδίας, ὅπως διατάσσει ὁ Κύριος. Ἐπομένως ἡ δύνασαι, ἀλλὰ δὲν θέλεις, τὸ ὅποιον εἶναι ἀτέλεια ἡ θέλεις, ἀλλὰ δὲν δύνασαι, τὸ ὅποιον εἶναι ἀδυναμία. Καὶ εἰς τὰ δύο δὲν συγχωρεῖς ἀπὸ καρδίας.

Τὸν συγχωρῶ, λέγει ἄλλος, τὸν ἔχθρόν μου, δὲν θέλω νὰ πάθη κακό. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸν ἵδω στὰ μάτια μου. Αὐτὸ δὲν λέγεται συγγνώμη. Συγγνώμη σημαίνει νὰ ἔχῃς τὴν δύναμιν ὅχι μόνον νὰ τὸν ἵδης μὲ τὰ μάτια σου, ἀλλὰ νὰ τὸν κυττάξῃς καὶ εἰς τὰ μάτια του. Εἶναι δηλαδὴ παρατηρημένον, ὅτι ὅταν δύο ἔχθροὶ συναντηθῶσιν, οἱ ὅποιοι δὲν συνεχωρήθησαν ἀπὸ καρδίας κυττάζονται εἰς τὰ πόδια, εἰς τὸ στῆθος, εἰς τὴν πλάτην, φθάνει τὸ βλέμμα μέχρι τῆς σιαγῶνος, κατόπιν πηδᾶ εἰς τὸ καπέλλο, τὰ μάτια δὲν τὰ βλέπουν. Δεῖγμα συγγνώμης εἶναι, ἀν ἔχῃς τὴν δύναμιν νὰ τὸν κυττάξῃς εἰς τὰ μάτια! Τὸν συγχωρῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τοῦ ὀμιλήσω. Ἡ καλημέρα εἶναι τοῦ Θεοῦ. Ἄν δὲν τὴν εἴπης, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κοινωνήσῃς. Σχέσεις δὲν νομίζω, ὅτι εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ ἔχῃς. Ο χαιρετισμὸς ὅμως εἶναι τοῦ Θεοῦ.

3) Ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μὴ συγγνώμης; Θὰ ὑποφέρης. Θὰ ἀκούης τὸ ὄνομά του καὶ θὰ αἰσθάνεσαι βελόνια εἰς τὴν ψυχήν σου. Θὰ τὸν συναντᾶς καθ' ὅδὸν καὶ ἀπὸ τὸ κακό σου θὰ πιάνεται ἡ ἀναπνοή σου, θὰ τρέμουν τὰ πόδια σου. Συναντῶν αὐτὸν θὰ ἀναγκασθῆς νὰ στρίψῃς ἀπὸ ἄλλο στενὸ ἡ ἀν δὲν ὑπάρχῃ σταυροδρόμι θὰ διασταυρωθοῦν τὰ βλέμματά σας. Ὁποία ἀγωνία κατὰ τὴν ὥραν αὐτήν! Καὶ ταῦτα ἔδω. Ἔκεī εἰς τὴν ἄλλην ζωήν; Ὁπως ἀποστρέφεις τὸ βλέμμα σου ἀπὸ αὐτόν, ἔτσι θὰ ἀποστρέψῃ καὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ σέ. Μαντεύω ἀπορίαν τινά: Λογικὰ εἶναι αὐτά, ἀλλὰ δύσκολα καὶ βαρειά! Δύσκολα; Ἀφοῦ δύσκολη εἶναι ἡ συμφιλίωσις, νὰ προσέχωμεν νὰ μὴ τὰ χαλᾶμε Εἶναι βαρειά; «Βαρὺς ὁ χειμών, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ παράδεισος» ἔλεγον οἱ 40 μάρτυρες. Πῶς θέλεις νὰ ἵδης τὸν Θεὸν χωρὶς νὰ ἀτενίσης τὸν ἀδελφόν σου; Πόσοι ἄνθρωποι καὶ πόσα ἔθνη ἥσαν εἰς τὰ μαχαίρια ὅχι μὲ ἔνα φόνον, ἀλλὰ μὲ ποταμοὺς αἵματων καὶ διὰ συμφεροντολογικοὺς σκοποὺς τὰ ἔφτιασαν; Ἐπομένως δὲν εἶναι καὶ τόσον δύσκολος ἡ συμφιλίωσις, ἀν σκεφθῶμεν, ὅτι γίνεται πρὸς συμφέρον τῆς ψυχῆς μας. Ἱσως εἴπη τις, ὅτι ὁ χρόνος θὰ θεραπεύσῃ τὴν ἔχθραν μου. Ἀπαντῶ: Εἶναι τιμητικὸν διὰ σὲ τὸν χριστιανὸν νὰ ἀφίνης τὰ πράγματα εἰς τὸν χρόνον καὶ οὐχὶ εἰς τὴν θείαν χάριν; Ἔκεīνο πού θὰ φέρη ὁ χρόνος, διατὶ νὰ μὴ τὸ προλάβῃ ἡ θεία χάρις;

Διδακτικώτατον παράδειγμα, τὸ ὅποιον δεικνύει τὸ κατάντημα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος δὲν συγχωρεῖ, εἶναι τὸ γνωστὸν τραγικὸν γεγονὸς κατὰ τοὺς πρώτους Χριστιανικοὺς χρόνους τῶν δύο Χριστιανῶν φίλων Σαπρικίου καὶ Νικηφόρου, τὸ ὅποιον εἴδομεν καὶ ἐν τρίτῳ τόμῳ σελίδῃ 67. Τοῦτο ἔχει ὡς ἔξῆς: Ὁ Χριστιανὸς Σαπρίκιος συνεδέετο φιλικώτατα μετὰ ἄλλου τινὸς κληρικοῦ ὄνομαζόμενου Νικηφόρου. Ἡ φιλία των ὅμως ἔπειτα ἀπὸ ἔτη ἔσπασε. Κηρύσσεται ὁ διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ Βαλεριανοῦ. Ὁ Σαπρίκιος συλλαμβάνεται καὶ ὀδηγεῖται εἰς φρικτὰ μαρτύρια. Ὁ Νικηφόρος σπεύδει, γονατίζει ἐνώπιόν του, καὶ ζητεῖ συμφιλίωσιν μαζί του. Ὁ Σαπρίκιος ἀρνεῖται. Ὁδηγεῖται εἰς τὸ μαρτύριον ὁ Σαπρίκιος καὶ

έξακολουθεῖ νὰ ἀρνῆται τὴν συμφιλίωσιν μετὰ τοῦ Νικηφόρου. Ὄταν ἦτο ἔτοιμος ὁ δῆμιος νὰ καταφέρῃ τὴν μάχαιραν, ὁ Σαπρίκιος δειλιάζει καὶ ἀρνεῖται τὸν Χριστόν, ὑποσχόμενος νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα. Βλέπων ὁ Νικηφόρος τοῦτο σπεύδει ὁμολογῶν, ὅτι εἶναι Χριστιανὸς καὶ λαμβάνει οὗτος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου. Ὁ Σαπρίκιος ἐκολάσθη, διότι ἔχασε τὴν χάριν, ἐπειδὴ δὲν συνεχώρησε τὸν πνευματικόν του ἀδελφὸν καὶ φίλον.

Ἄς μάθωμεν νὰ συγχωρῶμεν, ἵνα συγχωρηθῶμεν καὶ μὴ κατακριθῶμεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ!

(1) Λευϊτ. 25,39.

**Πηγή:** [agiazoni.gr](http://agiazoni.gr)